

ILLUSTRATIE ELIANE GERRITS

President Trump

Vanaf alle muren in de enorme zaal staren ze me aan: machtige witte mannen, levensgroot in olieverf geschilderd. Ronald Reagan kijkt me schalks aan met zijn blauwe ogen. Naast hem hangt Nixon, zonder zijn kenmerkende louche uitdrukking. Een eindje verderop hangen vader en zoon Bush naast elkaar, ook al fris en fruitig. Ford, Eisenhower, Roosevelt - ik ben omringd door louter Republikeinse presidenten.

„Indrukwekkend vind je niet?“, hoor ik opeens achter me. „Dit zijn ze allemaal. Stuk voor stuk hebben ze voor hun portretten geposeerd.”

Ik draai me om en sta oog in oog met mijn gastheer. Hij draagt een zijden Hermèsdas met olifantjes en op zijn leren loafers prijken gouden Guccigespen. Op de revers van zijn blazer zit een speldje van de club: de *Union League Club* in New York. Het is te vroeg voor de lunch, dus neemt hij me mee naar de bar waar hij een sherry bestelt. „Dank je, Eugene“, zegt hij tegen de zwarte bediende.

„Eugene weet precies wat ik wil“, zegt hij. „Manzanilla, van Savory & James.” Hij klinkt met mijn glas water. Een paar clubgenoten, allemaal met speldje, voegen zich bij ons voor een cocktail. Eugene kent ook al hun wensen. Met hun drankje in de hand installeren de heren zich op de Chesterfieldfauteuils. Boven de gigantische marmeren

Flessenpost uit de VS

Schrijfster Pia de Jong is met haar gezin verhuisd van Amsterdam naar Princeton, in de VS. Ze schrijft wekelijks over wat haar daar opvalt.

haard herleven oude tijden in fantasie-landschappen. Het schilderij van Frederic Remington heet *Out West*. Een groepje mannen met geweren omsingelt een enkele indiaan op een paard. Op de tafel liggen zakentijdschriften, postpapier van de club en kroontjespennen. De aandacht van mijn gastheer wordt regelmatig getrokken naar een tv-scherm waar een golfwedstrijd wordt gespeeld.

Ik bevind me vandaag in hartje New York tussen de „1 procent van dit land” zoals men ze hier noemt, of beter gezegd, de 0,1 procent. Ze zijn rijk, wit, man en middelbaar. Ze rijden in Europese auto's, hebben een parkeergarage en kunnen het zich permitteren de hele week in deze club te bivakkeren. Mochten ze een deal willen sluiten, dan is daar in een van de vele privéruimtes gelegenheid voor.

Na een uitvoerige lunch, waarbij mijn gastheren ervoor waken niet te veel te

eten - vanavond dineren ze hier weer - wordt er over politiek gesproken.

„Wie steunen jullie in de presidentsverkiezing?“, vraag ik.

„Trump!“, klinkt het als uit één mond. De bekende argumenten volgen. Hij is schatrijk, hij is onafhankelijk en zegt waar het op staat. Hij krijgt dingen voor elkaar. „Toen de ijsbaan na zes jaar en 13 miljoen dollar nog niet klaar was, beloofde Trump het in drie maanden af te ronden. Het lukte hem“, zegt een van de mannen. „Hij heeft een ondernemingsgeest en zijn succesverhalen inspireren. Bovenal is hij geen onderdeel van het probleem dat Washington heet. Zoals Hillary Clinton, en oh gruwel, Obama.”

„Wat is het ergste van de afgelopen jaren?“, vraag ik.

„Obamacare!“, klinkt het unaniem. Ik leg uit dat we in Nederland Trump vooral als een engerd zien. Of toch minstens als een clown. Er valt een stilte. Vanaf de televisiegolfbaan klinkt gejuich, maar niemand kijkt op. „Clown?” Mijn gastheer schudt zijn hoofd. „Trump gaat Amerika redden. Nee, de hele wereld. Let maar op.” „Daar”, wijst hij naar de muur als we weglopen. Ik kijk naar een lege plek in de portrettenzaal. „Daar komt hij te hangen. We hebben al een afspraak voor een poseersessie.”

Reacties via piadejong.com